

falde paa at drage dem ind under Straffeloven; det vilde være noget Nytt, fremfor hvad der nu bestaaer, og jeg tvivler paa, at Nogen vil kunne paavise Sager, der have reist sig af saadanne Handlinger. Derimod kan det være ret hensigtsmæssigt, at offentlig Paatale i de i § 235 nævnte Tilfælde ikke finder Sted uden efter den Forurettedes Begjæring, og jeg skal derfor anbefale Endringsforslaget under Nr. 109, hvoraf ogsaa vil følge, at mindre betydelige Sager i den Retning aldeles ikke ville blive paataalte. — Endringsforslaget under Nr. 111 tør jeg ikke tilraade Thinget at antage. Der er allerede i § 248 indført Pempelser med Hensyn til dem, der underslaae Strandingsgods, idet det ikke ubetinget skal være den almindelige Tyvsstraf, som derved kommer til Anvendelse; men at sætte den mildere Straf som den ordinaire, der i Almindelighed skal tilkjendes, og gjøre den almindelige Tyverstraf til en reen Undtagelse, troer jeg ikke gaaer an; jeg maa derfor bestemt tilraade at lade det forblive ved Lovparagraphens Forstrift i saa Henseende. — Der er neppe nogen Grund til at formilde Straffen i det i § 271 nævnte Tilfælde, hvortil Endringsforslaget under Nr. 112 slutter sig, og forsaavidt der altsaa skulde være tilstillet en Formildelse ved at sætte „Strafarbejde, dog ikke under 2 Aar,“ hvorved altsaa ferudsættes, at der skal kunne anvendes Forbedringshunsarbejde, tør jeg ikke tilraade Forslaget. — Mod Endringsforslaget under Nr. 113 finder jeg for mit Vedkommende ikke Noget at erindre; men jeg troer, at der ved Lovudkastets Ord „i Handel og Vandel“ i det Væsentlige er tilstillet det Samme som ved de Ord, den ærede Forslagsstiller foreslaaer: „i sin Næringsdrift“. Efter den hidtilværende Lovgivning stiller Forholdet sig langt mere ubestemt, idet der i Forordningen af 11te April 1840 § 47 ikke tales om, hvorledes det vedkommende Redskab skal benyttes. — Det under Nr. 118 stillede Endringsforslag skal jeg gjerne tiltræde; det er kun en Forglemmelse ved Paragraphens Redaction, at noget Tilsvarende ikke er optaget deri, idet det er aldeles nødvendigt, at den Forudsætning, der ligger i 1ste Stykke af den, ogsaa kommer til at gjælde med Hensyn til det andet Stykke. — Der

staaer endnu tilbage de Bestemmelser, som af flere ærede Medlemmer ere foreslaaede indfatte i § 307. Jeg kan godt begribe, at man, naar man har følt sig noget trykket af de gjældende Bestemmelser i saa Henseende og seer et Lovforslag, som paa en vis Maade staaer i Forbindelse dermed, ønsker at benytte Leiligheden til at høre de vedkommende Bestemmelser; men jeg troer dog, at det ligesaa lidt her som andre Steder gaaer an at lade Straffeloven komme ind paa et Gebeet, hvor den slet ikke hører hjemme. Bestemmelserne i Lovens 2—10—4 findes ikke alene der, men ogsaa, om trent ordret, i Kirkeritualet af 1685, og dette er dog en tydelig Betegnelse af, at Sagen ikke henhører under Straffelovens Omraade. Desuden vil den praktiske Følge af de Herrers Forslag ikke være, at Bestemmelsen i Kirkeritualet ophæves, fordi man ophæver Lovens 2—10—4, idet der ikke er henvist dertil, men den vil staae som en særstilt Bestemmelse. Naar Lovudkastet siger, at Straffebestemmelsen i Lovens 6—6—21 bortfalder, og naar der ikke i Lovudkastet findes nogen som helst Straffebestemmelse for Selvmord, troer jeg, der er skeet Alt, hvad der fra Criminallovens Side bør skee; men hvad der forøvrigt kunde være at foretage i saa Henseende, hører ind under et andet Omraade. — Jeg skal slutte med den Bemærkning, at den foreslaaede Forandring i Lovens Titel er af den Bestaffenhed, at jeg troer for mit Vedkommende ganske at kunne tiltræde samme.

Thurab: Det er ganske vist undgaaet mine ærede Medforslagsstilleres og min Opmærksomhed, at det Forslag, som vi have tilsladt os stille under Nr. 95 til § 215, ikke hører til denne Lovs Omraade, men derimod til, hvad der kaldes den processuelle Lovgivning. Det er imidlertid en Feiltagelse, som er skeet tiltrods for en Samtale med et Par Mænd af Faget, hvis Opmærksomhed det altsaa ogsaa er undgaaet. Dette kan — troer jeg — gjælde som Undskyldning for, at jeg tilligemed de andre Forslagsstillere har begaaet denne Feiltagelse. Naar Sagen paa et andet Sted og til en anden Tid skulde blive forhandlet, vilde jeg ønske enten selv eller igjennem nogen Anden at kunne henlede det høie Things Opmærksomhed paa